

„O mijn God!” gilte zij op eens, dat is afschuwelijk! 't Is mijn schuld, man! Ik heb... ik zelf heb een rijksdaalder uit de lade van de schrijftafel genomen!”

„Wat zeg je, Louise, is dat waar?”

„Ja, ik was bang dat je mij geen geld genoeg hadt gegeven; je weet, ik ben altijd zoo gejaagd als ik op reis moet. Ik kwam in het kantoor en toen zag ik die open lade met het zakje!”

„Maar mijn God vrouw! waarom heb je mij dat dan niet gezegd? Dat is verschrikkelijk!”

„Ik wilde het je zeggen in Rotterdam of op reis, maar ik heb het vergeten,” schreide zij, op een stoel neervallend. „O, die arme Joost! Waar is hij? Ik moet hem dadelijk schrijven! Je hebt hem toch niet hard behandeld?”

„Zeker heb ik dat, vrouw! Ik heb hem natuurlijk verdacht en beschuldigd. Die arme jongen; wie had dat nu toch ook kunnen denken?”

„O, het is vreeselijk! Maar hoe kon je hem bij mogelijkheid verdenken, man? Die eerlijke jongen, met zijn trouw hart? O, wat zal hij geleden hebben!”

Mevrouw Van Bergen verborg het gelaat in haar zakdoek en schreide als een kind.

Haar man staarde haar aan, ter dood toe ontsteld. Op eenmaal was dus het raadsel opgelost. Nu gevoelde hij wat Joost moest geleden hebben onder deze ellendige verdenking en zijn gelaat kleurde zich als van schaamte.

Beiden waren zoo overstelpt door deze plotselinge ontdekking, dat ze niet gehoord hadden, hoe de lichte voetstappen van Albertine, de trap op en over het portaal, de kamer genaderd waren. Het was oom Albert niet gelukt zijn nichtje langer dan een oogenblik bezig te houden en toen zij Jonker Dorsten de straat zag overstappen met een roosje in het knoopsgat, had zij uitgeroepen: „ik moet papa iets vragen; tot straks!” en was naar boven gesneld. En juist, toen zij de kamer van haar moeder naderde, hoorde zij haar vader op een ongewoon ernstigen toon zeggen: „denk eens aan, Joost is weg!”

Zij bleef staan, als aan den grond genageld. Wat beduidde dat? Ze moest, ze wilde dat weten. En zoo hoorde zij alles. Had Joost haar eens kunnen zien, hoe haar oogen fonkelden van verontwaardiging en haar wangen gloeiden! Hoe akelig valsch van oom Albert hem zoo bij haar vader in verdenking te brengen, dat zou ze hem betaald zetten! Het gonsde haar in de ooren en zij was een oogenblik als verbijsterd. Joost weg, verdacht van diefstal! Onschuldig verdacht, haar trotsche eerlijke vriend? Waar zou hij zijn? Zij leunde even als verplet tegen den muur, toen zij haar moeders snikken hoorde, doch toen herkreeg zij haar zelfbeheersching en trad haastig de kamer binnen.

„Schrei niet meer, mama!” zei ze, eenigszins gebiedend, „dat helpt immers niets! Wilt u het mij nog eens vertellen, papa? Of neen! Zeg mij eerst, waar is Joost?”

Mijnheer Van Bergen zag ondanks zijn ontsteltenis Albertine verbaasd aan;